

Kaj se bo zgodilo leta 2012?

Članek Podzemne baze za preživetje v aprilskih Misterijih, ki opisuje tajne priprave na veliko katastrofo leta 2012, skrivne gradnje podzemnih baz za preživetje članov norveške, izraelske in še nekaterih drugih vlad in izbrancev, tistih, ki bodo lahko svet ponovno zgradili, je sprožil kopico vprašanj. V članku je zapisano, da bo Zemljo zadel prihajajoči planet in povzročil veliko katastrofo, predvsem v mestih in njihovih obrobjih, in da bo pomrlo ogromno ljudi. Ljudje naj bi se katastrofi izognili tako, da bi se povzpeli v gore ... Da bi odgovorili na čim več vprašanj, ki so nam jih postavili bralci, smo povabili k pisanju Ivana Mohoriča, avtorja knjige *Odkod, človek, tvoja pot*, ki govori o planetu Nibiriju, knjige *Firbec pa tak*, v kateri je pogovor z Zechario Sitchinom in tudi knjige *Tihi šepet davnine*.

Nibiru obstaja. Prvi ga je »odkril« ameriški semitolog židovskega rodu Zecharia Sitchin, trenutno največja avtoriteta na področju bližnjevzhodnih jezikov. Pa ne z izračuni ali s teleskopom na nočnem nebu našega planeta, temveč v klinopisih na glinastih ploščicah, izkopanih izpod puščavskega peska, ki je dolga stoletja skrival ostanke svetopi-semjskih civilizacij. Nam vsem je še iz osnovne šole dobro znan ep o Gilgamešu, skorajda nič pa ne vemo o njegovem »bratrancu« – epu z originalnim naslovom Enuma Eliš, kar bi se po slovensko reklo Kraljestvo z neba. Prav v tem tekstu igra Nibiru – Planet križanja, glavno vlogo. Nekdaj »vesoljski potepuh« se je pred kakimi desetimi milijoni let »ujel« v naše osončje in od takrat vsakih tri tisoč šesto let bolj ali manj sodeluje v dogajanju znotraj našega osončja. A o tem bolj podrobno v naslednji številki,

Bo Zemljo zadel prihajajoči planet in povzročil veliko katastrofo?

saj si velja najprej bolj podrobno ogledati, zakaj je danes toliko prepričan »strokovnjakov«, da nas bo nedvomno pobralo ravno leta 2012.

GALAKTIČNI KOLEDAR

Vzrok tiči na oni strani velike luže. Izkopavanja in raziskave preteklega stoletja so nam odkrile čudovito in ogromno znanje civilizacije Majev, katerih navedbe potrjuje sodobna znanost. Prav zato nekako verjamemo tudi njihovi sveti knjigi Popol Vuh, v kateri je zapisa-

no, da prehaja naš planet skozi »pet sonc« – obdobj in vsako od njih se konča z veliko katastrofo. Glede na to, kako jih opisujejo, še posebej pa ob dejstvu, da so bili prepričani, da živijo v »četrtem soncu«, lahko potegnemo vzporednico z današnjo geološko znanostjo, ki tudi govori o do sedaj štirih geoloških obdobjih v zgodovini planeta. Ravno tako kot Maji smo tudi mi dognali, da se je naša vrsta pojavila na planetu šele v »četrtem soncu« – kvartarju, kot mu pravijo geologi.

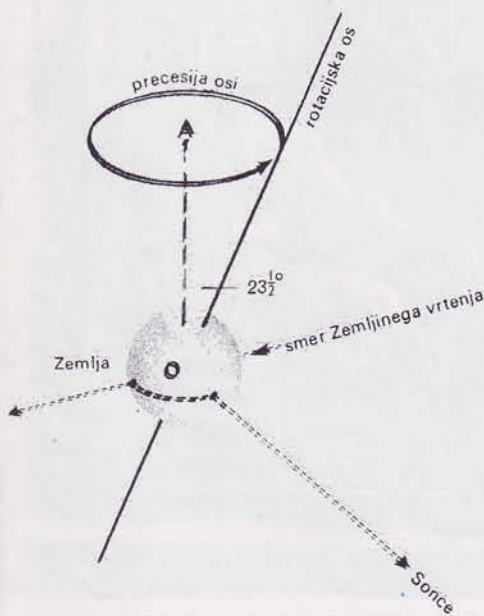
Do tu vse lepo in prav, še celo več – lahko bi bili povsem pomirjeni, saj traja kvartar do sedaj veliko manj časa kot predhodna obdobja, kar nas po analogiji vodi k premisleku, da bo »četrto sonce« trajalo še vsaj nekaj milijonov let, potem pa naj se z bližajočimi katastrofami ukvarjajo takratni rodovi.

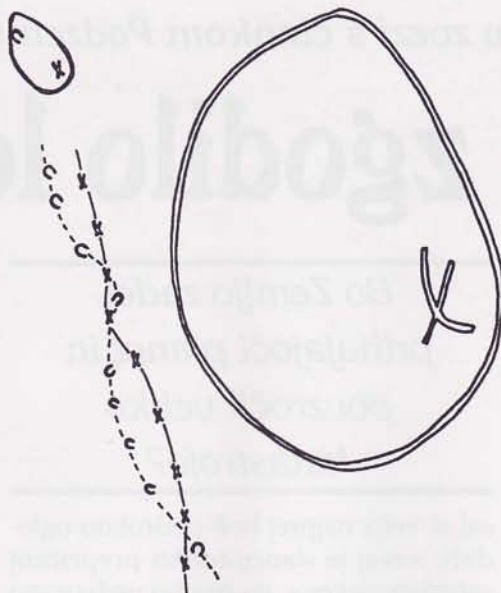
V berlinskem muzeju hranijo glinasto ploščico VA/243 z Bližnjega vzhoda, na kateri je narisano naše osončje z Nibirujem.

Maji so imeli tudi zelo natančen kalendar. In ta je bil preračunan na zelo dolga obdobja. Tako dolga, da so celo »leto« razdelili na »pet sonc«. Vsako »sonce« je trajalo 5126 zemeljskih let in nekaj dni. Za nas do nedavna nerazumljivo dolga obdobja, ki pa so dobila svoj pomen, ko smo odkrili, da zemeljska os ne leži nepremično, temveč rahlo »opleta«, ravno tako kot os vrtavke. Skozi stoletja os opisuje nekakšen krog, ki se sklene po približno 26.000 letih. Natančnejši izračuni pravijo, da se to zgodi po 25.832 letih. In če to obdobje razdelimo na »pet sonc«, je eno »sonce« dolgo 5126 let in nekaj dni! Maji so jih torej imeli dosti več za ušesi, kot smo jim pripravljeni dan današnji priznati. Poznali so precesijo, kot se temu pojavu strokovno pravi, ki jo je sodobna znanost »odkrila« šele proti koncu osemnajstega stoletja po zaslugi angleškega astronoma Bradleya.

Tu pa stopijo na oder zgoraj omenjeni »strokovnjaki«. Nekaj so prebrali tu, nekaj tam in enostavno predvidevali, da je »sonce« pač »sonce« in pika. In zastrigli so z ušesi, ko so izvedeli, da se je »peto sonce« koledarja začelo ali 11. 8. ali morda 13. 8., nekateri pravijo celo 8. 9. 3114 pred našim štetjem. Po enostavnem izračunu se torej »peto sonce«

Znanstvena skica opletanja zemeljske osi

Tako Dogoni na stene svojih votlin rišejo sakralne simbole, ki bi jim zagnanec lahko rekel tudi »kult svete kače«. Podobnost z znanstvenim diagramom na desni je več kot očitna. Od kod »primitivcem« tako znanje?

konča nekje med 13. in 23. decembrom 2012. Pa ga imamo, zajca! Sešteli so zelje in jabolka in dobili ...???

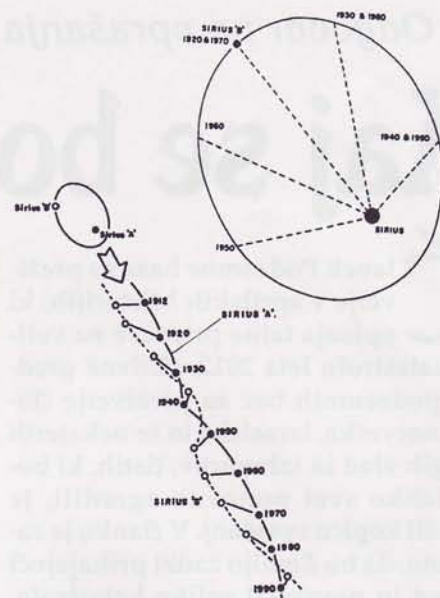
Sredstvo za vsesplošno ustrahovanje množic!

A v resnici gre le za galaktično »novo leto«! Edina žalost pri vsem tem je, da ga verjetno ne bomo praznovali z bliščem, s katerim se veselimo na vsako silvestrovo. Zna biti, da bo povsem neopazno zdrselo mimo nas, še celo na vehementne katastrofične napovedi bomo v tistih dneh čisto pozabili.

NORA IDEJA

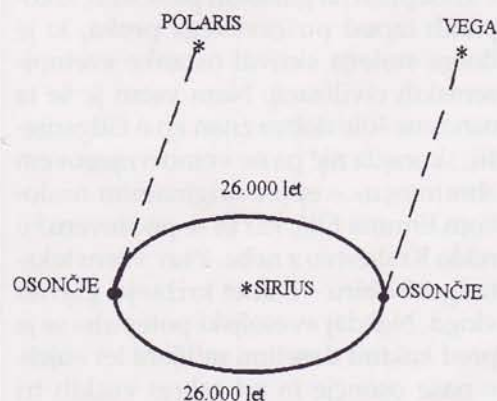
A srednjeameriški Indijanci niso edini »primitivci«, ki se jim »nekaj sanja« o skrivnostih vesolja. Tudi na naši strani Atlantika, v črni Afriki, lahko najdemo ljudstvo, ki je ob prvem stiku z misijonarji bele civilizacije živelo še na tehnološki razvojni stopnji mlajše kamene dobe. Kljub temu je morda zanimivo, da se odpravimo na miselni obisk k tem »primitivcem«.

Na planoti Bandiagara in v gorah Hombori zahodnoafriške države Mali

Upodobitev gibanja Sirija B okoli Sirija A, kot so jo izdelali sodobni astronomi. Zgoraj v »statični« obliki, spodaj pa v »dinamični«, ko celotnemu sistemu damo pravo hitrost, s katero se giblje skozi vesolje.

živi pleme Dogonov. Mogoče se ne bi nihče zmenil za njihove pripovedke o tem, kako je na Zemljo prišel bog Nommo, ki je z nebeških njiv prinesel seme, s katerim je »ustvaril« naš planet. Tudi zgodba, ki pripoveduje o tem, kako je bil storjen »izvirni greh«, in ki je zelo podobna svetopisemski, bi mogoče ne vzbudila posebne pozornosti, če ne bi bilo za vsem tem še obredje, ki pa je čisto nekaj posebnega in o katerem poročajo že prvi misijonarji, ki so obiskali to

Bi bila lahko slika tira našega Osončja videti tudi takole? Če je taka, potem Zemljina os ne »opleta«!

pleme. To obredje je nekakšen karneval mask, s katerim naj bi »obnovili svet«. Obnavljajo ga vsakih petdeset let v čast zvezdi Signi ali po naše Siriju. Maske potem shranijo, da bi s tem označili »zgodovino sveta«. In ta njihov »arhiv« sega več kot petsto let nazaj! Kaj je pravzaprav tako pretresljivega v tem obredju?

Dogonska legenda, na kateri obred temelji, pravi, da je Sirij zelo svetla zvezda, okoli katere kroži nevidna zvezda Po Tolo, ki je zelo majhna in zelo težka, njena obhodna doba pa znaša 50 let. Izročilo, ki je staro stoletja, je svojo prvo potrditev dobilo leta 1834, ko je Friedrich Wilhelm Bessel odkril anomalije v gibanju Sirija. Po dvanajstih letih opazovanj in računanj je postavil hipotezo, da okoli te zvezde kroži nevidno telo, ki ga je imenoval Sirij B in ki naj bi povzročalo te nenormalnosti.

Leta 1862 je Alvan Clark s teleskopom tudi odkril to telo, ki je skrito v svetlobi mnogo večjega brata. Današnja astronomija je potrdila navedbe pravljic! Obhodna doba Sirija B okoli Sirija A je izračunana na 50.040 ± 9 let! Razmerje mas med Sirijem A in Sirijem B je 1 proti 62.790, in čeprav je premer bele pritlikavke samo 41.000 kilometrov, je njena masa enaka masi našega Sonca, kar samo potrjuje navedbe Dogonov.

Toda presenečenje »par excellence« so risbe na stenah dogonskih svetišč. Te predstavljajo sliko gibanja Sirija B okoli Sirija A, ne le v »statični« obliki, temveč tudi v »dinamični« komponenti. Dogoni že stoletja poznajo dogajanja, ki so od nas oddaljena 8,5 svetlobnih let. Še več! Njihove »pravljice« govorijo tudi o tem, da se Sirij B zasučje okoli svoje osi v manj kot letu dni in poznajo še tretjo zvezdo v sistemu Sirija, ki potuje okoli Sirija A v večji oddaljenosti in v isti smeri kot Sirij B. Imenujejo jo Emme Ya in po njihovem ima ta zvezda svoj lasten satelit. In govorijo o še eni zvezdi, ki jo imenujejo Čevljar, ta pa naj bi obkrožala Sirij A v še večji oddaljenosti in v nasprotni smeri kot ostali dve.

Toda za današnje astronome so vse to le pravljice človeških plemen, ki nikoli niso posedovala kakršnih koli naprav za astronomska opazovanja. In pravljice bodo ostale toliko časa, dokler ne bo uradna znanost »izumila« dovolj dobrih instrumentov, ki bodo potrdili »legende plemenskih vračev«.

Morda pa smo se s to zadnjo trditvijo le nekoliko prenaaglili in te najbolj oddaljene zvezde ne bomo nikoli odkrili. Pravzaprav bi bilo bolje reči, da je ne bomo nikoli več odkrili, saj jo poznamo že dolga tisočletja. Ta zvezda bi namreč lahko bila naše dobro staro Sonce. Nikar takoj pokonci! Poglejmo si raje najprej nekaj preprostih dejstev.

Prej omenjena precesija oziroma nihanje zemeljske osi povzroči, da se na astronomskem severu – podaljšku zemeljske osi – vsakih 26.000 let zamenjata zvezdi Polaris in Vega. Kaj pa, če os našega planeta sploh ne niha, temveč je ta premik posledica kroženja našega Osončja okoli nekega drugega »sonca« v naši galaksiji? In za to »centralno sonce« je Sirij več kot primeren kandidat. Na podlagi meritev je astronomija izračunala, da naše Osončje prepotuje v času enega zemeljskega tisočletja približno eno svetlobno leto dolgo razdaljo. Sirij pa je menda oddaljen od nas 8,5 svetlobnega leta. Če bi bila pot našega Osončja okoli te zvezde približno krožnica, nam preprosto izračun obsega te poti pove, da morda razmišljamo pravilno. $2\pi \times 8,5$ je namreč zelo blizu številu 52 svetlobnih let!

Bomo morda kmalu dokazali, da je naša Zemlja povsem tesno »vpeta v svoje ležaje«? Morda pa so nam hoteli starí narodi namigniti na to dejstvo, ko so na primer Azteki počastili »sveti ciklus« s tem, da so vsakih 52 let zgradili novo plast svojih piramid. Morda bodo učeni možje, ki posedujejo obilo podatkov in znanja, sedli za svoje računalnike in poskušali dokazati, da je pravkar opisana misel povsem nora!

Ivan Mohorič

Prihodnjič: Vsiljivec Nibiru